

Chương 19

Không Thể Cách Rời

Từ sau khi cãi nhau với Tôn Vĩ, Vệ Lan liền tự động hạ chức bạn trai của anh ta xuống làm bằng hữu, mặc dù không chính thức nói chia tay, nhưng Vệ Lan đã quyết định, tuyệt đối sẽ không lấy anh ta. Còn về khoản đầu tư tốn kém kia, cứ coi như cô đang đi trên đường thì gặp phải cướp đi.

“Gần đây cậu làm sao vậy, ngày nào cũng về nhà sớm.” Đường Tiểu Mạn nhìn ra điếm không đúng.

“Cậu ấy a, nhất định là bị cái tên Tôn Vĩ kia bỏ rơi rồi, nếu không đã sớm đi hẹn hò rồi.” Từ Tịch Tịch coi như là nói đúng một nửa.

Vệ Lan không quan tâm đến mấy lời nói bóng gió của Từ Tịch Tịch, ngoại trừ lúc bị ép đến bước đường cùng, cô mới nói năng lỗ mãng với người, còn lại lúc bình thường, cô đều nhin: “Đúng vậy, bọn mình chia tay rồi.” Thậm chí là ai bỏ rơi ai, cô cũng lười phải giải thích.

“Tại sao?”

“Bởi vì tính cách không hợp nhau.”

“Mình thấy là do quan điểm không giống nhau. Nói đi, rốt cuộc hôm đó anh ta tới nhà cậu đã xảy ra chuyện gì?” Từ Tịch Tịch lập tức có thể đoán ra điếm mấu chốt.

Vệ Lan liếc mắt, ném ra một câu kinh điển: “Tay không bắt sói.”

Đường Tiểu Mạn không hiểu, nhìn chăm chăm cô: “Có ý gì? Anh ta đi tay không tới nhà cậu hả?”

“Không phải, có mua một lã trái cây, nực cười ở chỗ là mua ở ngay công khu nhà mình.”

Từ Tịch Tịch vỗ tay một cái, cười nói: “Người đàn ông này, mình thật sự bái phục anh ta, thời buổi bây giờ đàn ông dám coi phụ nữ là đồ ngốc để đùa bỡn không còn nhiều.”

Vệ Lan tự giễu, cô chính là kẻ ngốc đó, hơn nữa, còn bị Tôn Vĩ đùa bỡn vui vẻ. Nghĩ lại lúc mình hào hứng đi vào trung tâm thương mại mua quà cho ba mẹ anh ta, thật là nực cười, chuyện như vậy mà rơi vào tay Đường Tiểu Mạn hoặc

Từ Tịch Tịch, Tôn Vĩ sẽ bị chửi một trận cho mà xem, nếu anh ta còn dám trả treo lại, nói không chừng còn bị Từ Tịch Tịch đánh cho một trận. Anh ta nhất định là đang cười thầm trong bụng, cô sao lại ngốc đến như vậy, đã bị người ta bán đi còn vui vẻ giúp người ta kiếm tiền.

Cô vẫn luôn tin rằng “một điều nhịn chín điều lành”, nhưng mà Tôn Vĩ đã giúp cô hiểu ra, nếu còn tiếp tục giữ vững đạo lý này, nhất định cô sẽ phải chịu thua thiệt cả đời, còn bị người ta ở sau lưng xem thường.

“Không ngờ, đoạn tình này của cậu lại ngăn ngui đến như vậy, đáng lẽ nên đợi đến sau sinh nhật của cậu, nhận xong quà của anh, đến lúc đó đá anh ta còn chưa muộn.” Từ Tịch Tịch tiếc nuối nói.

Quà? Vệ Lan thầm cười mỉa trong bụng, cô dám đánh cược, cho dù lúc sinh nhật của cô, hai người vẫn chưa chia tay, chắc chắn Tôn Vĩ cũng không tặng quà cho cô. Cùng lắm cũng chỉ mời cô đến quán nhỏ ăn cơm, nhiều lắm là hai món, coi như tiệc chúc mừng sinh nhật cô. Cô hiểu rõ, trong bụng anh ta nghĩ là cô đang với cao, chịu thiệt là đáng đời.

Không ngờ, lần này Vệ Lan đoán sai rồi, chuyện xảy ra khác hoàn toàn so với dự liệu của cô. Hôm sinh nhật cô, Tôn Vĩ đã sớm gửi tin nhắn chúc mừng sinh nhật, còn đặt một bó hoa hồng đến công ty, tặng hoa cho Vệ Lan ngay trước mặt toàn bộ nhân viên trong phòng, khiến cô vô cùng ngạc nhiên.

Vệ Lan cảm thấy đúng là chuyện là, người keo kiệt như Tôn Vĩ đang tặng quà cho cô, đây có phải là mơ không?

Chuyện làm cho Vệ Lan bất ngờ còn ở phía sau. Sau khi tan làm, Tôn Vĩ mạnh mẽ kéo Vệ Lan lên xe, lái đến một nhà hàng tây sang trọng, anh nói là mình đã đặt chỗ ở đó, muốn cùng Vệ Lan chúc mừng sinh nhật. Vệ Lan nhìn phòng ăn sang trọng, xem ra còn cao cấp hơn so với nhà hàng lần trước, nhìn giá ở trên thực đơn, một bữa ăn có thể thu lại toàn bộ những thứ đã bỏ ra trước đó, đúng là đang mơ mà.

Cô rất muốn hỏi xem Tôn Vĩ đang làm cái gì, nhưng lại không nói nên lời. Nhìn bộ dạng tự nhiên của Tôn Vĩ, rất giống bạn trai cô. Đúng vậy, bọn họ còn chưa nói chia tay, trên danh nghĩa, hai người quả thật vẫn đang hẹn hò. Vậy hôm đó cái gã có ý nghĩa gì đây? Tôn Vĩ giống như hoàn toàn không nhớ chuyện gì, đối với cô vẫn hỏi han, săn sóc tận tình.

Vệ Lan ngửi thấy mùi “âm mưu” ở đây, trực giác nói cho cô biết, bữa cơm này của Tôn Vĩ nhất định là có mục đích khác. Cô định sẽ im lặng theo dõi diễn biến, để xem rốt cục anh muốn làm trò gì.

Ai ngờ mãi cho đến lúc ăn cơm xong, đồ tráng miệng cũng đã ăn xong, Tôn Vĩ vẫn chỉ nói mấy lời ngọt ngào, không có yêu cầu gì quá đáng. Vệ Lan bị anh ta làm cho hồ đồ, xem ra lát nữa trở về phải hỏi ý kiến hai vị tham mưu mới được.

Lúc này, Tôn Vĩ đột nhiên lấy một vật từ trong túi ra, đẩy tới trước mặt Vệ Lan. Vệ Lan nhìn vật kia, là một hộp trang sức. Tim cô đập mạnh như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, quả nhiên, Tôn Vĩ có mục đích khác. Cô đã đoán đúng, nhưng cô không ngờ được rằng, Tôn Vĩ sẽ cầu hôn cô.

Vệ Lan ngay cả mở hộp cũng không làm, trực tiếp đẩy trả về phía Tôn Vĩ. Đùa sao, cô đã quyết định chia tay với anh ta, sao có thể tiếp nhận chiếc nhẫn cầu hôn đó chứ? Mặc dù cô có hơi ngốc, nhưng cũng không ngốc đến nỗi sẽ vì viên đá nhỏ kia mà chịu khổ cả cuộc đời. Có quý cũng nhìn ra được, đồng ý gả cho Tôn Vĩ, đây không phải là quyết định sáng suốt gì.

Tôn Vĩ cười nói: “Tại sao lại không nhận? Đây là quà sinh nhật anh tặng em.”

Vệ Lan vội vàng xua tay: “Không cần, ăn cơm là đủ rồi, món quà đó quá đắt tiền.”

Tôn Vĩ mở hộp ra, bên trong là một sợi dây chuyền, không phải là nhẫn kim cương. Vệ Lan lúc này mới nhìn kỹ, cái hộp này lớn hơn so với hộp đựng nhẫn, cô thật là hồ đồ, rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra. May chưa nói ra cái gì, nếu không thì xấu hổ chết mất.

Tôn Vĩ học theo điệu bộ của nam chính trong phim, cầm sợi dây chuyền lên, đi vòng ra sau lưng Vệ Lan, đeo lên cổ cho cô, vừa đeo vừa nói: “Đây là món quà anh cùng ba mẹ lựa chọn, bọn họ nói, đây là quà tặng cho con dâu tương lai, em không thể từ chối nha.”

Vệ Lan đang ngẩn người, cô bị hành động của Tôn Vĩ làm cho bối rối, nhất thời không ứng phó kịp, ý định chia tay cứ như vậy bị sợi dây chuyền kim cương kia bóp chết từ trong trứng nước. Cô cảm thấy, sau này mình có chết, cũng là chết vì tham.

Đường Tiểu Mạn cùng Từ Tịch Tịch thấy Vệ Lan đi tới khuya mới về nhà, trên cổ lại có thêm sợi dây chuyền, lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

“Thấy chưa, mình đã nói mà, phụ nữ nói chia tay là chuyện như cơm bữa, ngàn vạn lần đừng tin là thật.” Từ Tịch Tịch cố ý nói lớn với Đường Tiểu Mạn trước mặt Vệ Lan.

“Đương nhiên, chỉ cần đàn ông chịu chi, chắc chắn sẽ gây ấn tượng với phụ nữ.” Đường Tiểu Mạn cũng cười nói.

Vệ Lan bị hai người bọn họ làm cho lúng túng, cầm túi xách lên, chạy như bay về phòng, đóng cửa lại vẫn còn nghe tiếng cười lớn của hai người phụ nữ kia.

Từ Tịch Tịch luôn cười nhạo Vệ Lan quá mềm lòng, thật ra, so với Vệ Lan, cô cũng chẳng hơn là bao. Lần trước nổi nóng cãi nhau với quản lý, kết quả cô đổi việc, đổi sang làm trợ lý giám đốc. Được mấy ngày, tin đồn đã lan khắp công ty. Một mỹ nữ đi làm trợ lý giám đốc, tám chín phần sẽ là làm vợ bé người ta, không thể nào thoát khỏi cửa ải đó được.

Những lời này Từ Tịch Tịch đã nghe rất nhiều rồi, nghe đến phát chán luôn. Dù sao, đi tới đâu cô cũng trở thành kẻ thù của phái nữ, nếu thực sự để ý lời nói của bọn họ, chắc cô đã mệt chết từ lâu rồi.

Mặc dù trời sinh cô đã là kẻ thù của phụ nữ, nhưng cùng lắm cũng chỉ là trong phòng làm việc thì thăm to nhỏ một chút, không có việc gì lớn, chỉ là người phụ nữ trước mặt này, thật làm cô nhức đầu.

Cô gái này là Chung Nghị Phương, đối tượng hẹn hò, bạn gái đương nhiệm của Tô Bách. Giờ phút này, cô ấy đang ngồi đối diện với Từ Tịch Tịch trong quán cà phê. Lúc mới gặp cô, Từ Tịch Tịch sợ hết hồn, không phải cô ấy vì Tô Bách mà đến đây hỏi tội cô chứ. Nhưng nghĩ lại, cô với Tô Bách chưa từng hẹn hò, cũng không nhắn tin qua lại, người phụ nữ này ăn giám chua có phải là quá mức lợi hại không.

Chờ sau khi Chung Nghị Phương nói rõ mục đích của mình, Từ Tịch Tịch quả thật chuyển từ hơi e dè sang thành bá phục rồi. Người phụ nữ này, có lẽ là đã coi Từ Tịch Tịch cô thành đối thủ cạnh tranh, nhưng cô gái này lại hoàn toàn trái ngược với những người phụ nữ khác, cô tìm đến đối thủ cạnh tranh, tuyệt đối không phải là muốn so sánh, mà ngược lại, cô ấy vô cùng thành kính muốn —— bá sư.

Đúng, không sai, Từ Tịch Tịch không nghe nhầm, Chung Nghị Phương nói rõ ràng, cô muốn bá Từ Tịch Tịch làm thầy. Nói trắng ra là, cô muốn biết, làm sao để Tô Bách thích cô, anh ấy thích những chỗ nào, cô muốn thay đổi bản thân để hoàn hảo với anh, khiến cho Tô Bách đối với cô nhất kiến chung tình.

Ma lực của tình yêu thật vĩ đại. Từ Tịch Tịch âm thầm cảm thán trong lòng, cũng ngạc nhiên với sức quyến rũ của Tô Bách, mùa xuân của tên mập kia tới rồi sao? Không chỉ Từ Tịch Tịch động lòng với anh, còn có cô gái khác vĩ đại hơn, sẵn sàng thay đổi theo hình mẫu của anh. Đạo này, làm bác sĩ được ưa chuộng thật!

Đứng trước yêu cầu của Chung Nghị Phương, Từ Tịch Tịch không biết phải trả lời như thế nào. Cô chưa từng gặp qua chuyện này, hoàn toàn không có kinh nghiệm để ứng phó. Cô thậm chí còn hi vọng là Chung Nghị Phương đến tìm cô để gây sự, đối phó với loại phụ nữ như vậy, cô kinh nghiệm đầy mình, đến một giết một, đến hai giết cả hai.

Bây giờ cô nên nói gì đây? “Chung tiểu thư, tôi thấy cô không cần phải làm như vậy đâu, Tô Bách đã đồng ý nói chuyện yêu đương với cô, chứng tỏ anh ấy thích con người của cô, cô cần gì phải biến mình thành con người khác?”

Chung Nghị Phương trời sinh đã là một thực nữ, nếu như Vệ Lan là kiểu người dịu dàng, ngây ngô, Chung Nghị Phương lại là người thành thật, nếu không cô đã không kể hết chuyện của cô và Tô Bách cho Từ Tịch Tịch nghe, kể tường tận đến nỗi Từ Tịch Tịch thấy rằng nếu mình còn nghe nữa, cảm giác tội lỗi sẽ càng lúc càng tăng cao.

“Tôi với Tô Bách, thật ra là do tôi chủ động theo đuổi anh ấy. Anh ấy nói với tôi, sợ dĩ anh ấy đi xem mắt là vì muốn quên cô, nhưng anh ấy không muốn tổn thương tôi, cho nên sau khi chúng tôi chia tay ở buổi xem mắt, cũng không phát triển gì thêm.” Chung Nghị Phương bình thản kể lại, giống như đang kể chuyện của người khác.

Từ Tịch Tịch mắng thầm Tô Bách trong bụng, đúng là chỉ biết hại con gái nhà người ta, mở miệng không nói được cái gì, bây giờ anh muốn cô nói với cô gái này như thế nào đây? Nói cách nào cũng không thích hợp.

“Sau khi về nhà, tôi mới suy nghĩ kỹ lại những lời anh nói, tôi cảm thấy anh là một người chân thành, biết chịu trách nhiệm. Hơn nữa, nói thật là tôi rất thích anh ấy, vừa gặp đã yêu. Cho nên, ngày hôm sau tôi hẹn gặp anh ấy, nói với anh ấy là tôi đồng ý làm bạn gái anh ấy, giúp anh ấy từ từ quên cô.”

“Đã như vậy, cô còn muốn biến thành một người giống như tôi làm gì, chẳng lẽ cô hi vọng mỗi lần nhìn thấy cô, anh ấy đều nhớ đến hình bóng tôi sao?”

Chung Nghị Phương cúi đầu, nhắm mắt lại. Có thể nhìn thấy được cô không muốn, nhưng vì theo đuổi tình yêu, cô phải dũng cảm làm mọi việc. Cô nhắm mắt suy nghĩ một lát, rồi ngẩng đầu lên, cười khổ nhìn Từ Tịch Tịch: “Tôi cũng không biết tại sao mình lại muốn làm như vậy nữa. Nhưng tôi cảm thấy, nếu mình không biến thành một người giống cô, thì ngay cả cơ hội làm bạn gái anh ấy, tôi cũng không có được. Tôi tình nguyện làm vật thế thân, không cần anh ấy phải nhớ đến con người thật của tôi. Tôi muốn đánh cuộc một lần, Từ tiểu thư, cô có thể giúp tôi được không? Coi như giúp Tô Bách, dù sao anh ấy cũng là bằng hữu nhiều năm của cô.”

Chung Nghị Phương nhẹ giọng khẩn cầu, mặc dù Từ Tịch Tịch không hề cảm động trước hành động “vĩ đại” này một chút nào, nhưng nhìn vẻ mặt lương thiện của cô gái này, cô không nỡ mở miệng mắng người. Cô không đành lòng, nhưng cũng không muốn đồng ý, cô thật sự làm như vậy không phải là đang hại cả hai người sao? Nếu Tô Bách không yêu con người cô ấy, vậy sau này bọn họ sẽ không hạnh phúc. Ngay bản thân cô cũng sẽ mang gánh nặng này suốt đời.

Tô Bách tại sao lại trở nên không có đầu óc như vậy, làm ra loại chuyện này. Lúc học đại học, anh đã từng dùng chiêu này, đã yêu đương với người ta mấy năm trời rồi mà vẫn chưa chết tâm với cô, bây giờ còn muốn sử dụng lại chiêu đó sao? Trò này dùng một lần là được rồi, còn muốn làm nhiều lần nữa?

Từ Tịch Tịch tức tối, vừa lấy điện thoại ra vừa nói: “Để tôi gọi điện thoại cho Tô Bách, chuyện này phải nói rõ ràng mới được. Cô không thể chịu uất ức một mình như vậy.”

Chung Nghị Phương vừa nghe Từ Tịch Tịch muốn gọi cho Tô Bách, không thèm để ý đến hình tượng, vội vàng đứng lên, giật lấy điện thoại của Từ Tịch Tịch, khẩn trương nói: “Đừng, đừng gọi cho anh ấy, nếu anh ấy biết tôi làm như vậy nhất định sẽ chia tay với tôi. Coi như cô cho tôi một cơ hội, được không? Để tôi thử một lần, nếu như thất bại tôi cũng không hối hận.”

Từ Tịch Tịch nhìn dáng vẻ yếu đuối của Chung Nghị Phương, trong lòng thờ dài, bây giờ là thời đại nào vậy, tại sao nữ chính phim Quỳnh Dao lại chạy ra đời thực vậy? Cô phải làm sao đây, chuyện tình cầu huyết cú vây quanh cô, lần trước một kẻ điên Trương Định Trữ đã làm cô đủ thảm rồi, lần này lại là một người phụ nữ không có đầu óc, Tô Bách, rốt cuộc anh còn muốn gây bao nhiêu phiền toái cho em đây?